

Samsons anden Historie

Nedtegnet av Lindeman i 1870 etter Ole Andersen Mærli
Bibelsk visebok – Petter Dass

Samsons anden Historie

Samson af hendelse Gasa besøgte,
Fandt der en Hore til hvilken hand gaar,
Da de Gesiter fik høre det Rygte
Komme de sammen som Ulven om Faar,
Lader med Krigsfolcket Staden omringe,
Meente de hannem ret visselig finge.

Lønlig ved Porten der toge de vare,
Havde stiltiende Vægtene sat,
At mand ey skulde den Handel erfare,
Morgenen ville de gribe ham fat,
Sagde holt stille naar Dagen oprinder,
Vil vi ham dræbe hvor vi hannem finder.

Samson laa rolig og sov paa sit Øre,
Indtil det lacket til middelste Nat,
Saa tog hand Porten med Stenger og Døre,
Greb med sine Hænder om Stolperne fat,
Lagde dem paa sine Skuldre med styrcke
Bar dem til Hebron i kullende Mørcke.

Noget derefter da fant hand en Slatte,
Ved den Bek, Sorek, som Dalila heed,
Der hand til hende sin Kierlighed satte,
Glædis Philisternis Førster derved,
De gik til Qvinden bad hende formerke,
Hvoraft hand havde de Kræfter saa sterke.

Førsterne siger: Kand du det udfritte,
Hvor i hans underlig' Styrcke bestaar,
At mand en Konst eller Maade kand hitte,
Til at paaføre ham Fengsel og Saar,
Hver aff os skal dig, det ville vi svære,
Tusind og hundred' Sølv-Penge forære.

Dalila siger: O Samson, o Kiere,
Giv om din Styrke sandferdig Beskeed,
Jeg dig formaner, du ville mig lære,
Hvad der skal bruges at binde dig med,
At mand kand eengang grandgivelig vide,
Hvoraft du haver den Magt til at stride.

Dersom de, svarer hand, vilde det gjøre,
At de mig bunde med siu Reeb aff Bast,
Som ere grønne, men icke vel tørre,
Da blev min legemlig Styrcke bortkast,
At jeg blev skrøbelig saasom en anden
Dalila tenckte nu taler hand sanden.

Fyrsterne komme til Qvinden der inde
Førende med sig de Bastereeb siu,
Der hand var bunden, da raabte den Qvinde,
Samson, Philisterne over dig nu,
Men hand sleed Reebene som vare tvunden,
Ligesom Traad der af Ilden er brunden.

Dalila siger du haver mig narred,
Sig dog, hvormed skal mand tvinge din Magt,
Tager ny Liinier, som hart er snarret,
Og ej med noget Arbeide forstragt,
Dersom i ville med dennem mig binde
Skal i som andre mig skrøbelig finde.

Dalila bandt ham med mange ny Liiner,
Raabte som første gang, Samson her op,
See de Philister indtil dig her trinner,
Agter at binde din Hænder og Krop,
Men hand rev Liinerne fort af sin Arme
Ligesom Traad der er brendt udaf Varme.

Dalila siger: Du haver mig atter,
Sæt en Vox-næse ret mesterlig paa,
Inderlig jeg dig med Bønnen omfatter,
Sig mig hvormed mand dig bunden skal faa,
Samson ansvaret jeg visselig trættes:
Om min' siu Locker om Veverstang flettes.

Qvinden hans Locker befæsted til Stangen,
Naglet dem fast og lod raabe som før,
Samson, Philisterne tager dig fangen
Men hand opvognet og sprang ud paa Dør,
Stangen oc Naglerne med sig oprykkte,
At mand vel maatte forundres og frygte.

Ach hvad du, siger hun, gjør mod mig ilde,
Tre gange haver du skuffet mig her,
Vilt du da gandske min Glæde forspilde,
Hvor kand du sige, du haver mig kier.
At det mig er vederfaret og hændet
Slutter jeg Hiertet er gandske bortvendt.

Men da den Taske hun over ham hengte,
Dag fra dag med en sødtalend' Mund,
Hun paa det sidste hans Hierte saa trengte,
At hand blev gandske bedrøvet i grund,
Aabnet for hende den Laageløs Kiste
Alle de Tancker og Løndom hand viste.

Jeg er en Guds Nazareus paa Jorden,
Aldrig kom Rage-Kniv over mit Haar,
Aldrig min' Locker afklippet er vorden,
Hvor udi gandske min Styrcke bestaar,
Lod mand mig rage jeg visselig siger,
Alle min' Kræfter oc Styrcke bortviger.

Dalila straxen en Tienner tillavet,
Skicket Philisterne saadant et Bud,
Alt hvad ham ligger i Hiertet begravet,
Har hand nu sagt mig fuldkommelig ud,
Kommer end engang forsøger og prøver,
Visselig troer jeg I hannem bedrøver.

Førsterne kommer, og Pengene fører,
Hvilke de Qvinden tilforne tilbød,
Samson ej videre Tancker sig gjører,
Legger sit Hoved i Dalilas Skiød,
Saa fik hun een som hans Locker afraged,
Hvorved all Styrcke blev hannem frataget.

Dalila raabte, Philisterne komme,
Skynd dig mod disse bevæbnede Mænd,
Der hand opvognet hand tænkte som somme
Har jeg før sluppet jeg slipper vel end,
Jeg har dem ofte tilforne bekriget
Men hand ej vidste, Gud fra ham var viget.

Saa blev hand greben oc jammerlig tvungen
Maatte sig bucke for Fiendens Haand,
Øynene blev ham af Hovedet stungen
Hænder og Fødder i Lencker og Baand
Blev saa til Gasa henført som en Fange
Og udi Fængsel ved Møllen at gange.

Midlertid mens hand i Fængslet sad inde,
Voxte med Tiden hans Hovedhaar ud,
Alle Philister enhver med sin Qvinde
Sanckes at ofre til Dagon sin Gud,
Gjører sig lystig oc hiertelig glade
At deris Fiende Samson fik skade.

Førsterne Folcket og alle tilhobe,
Da de saae Samson i Lencker at gaa,
Lovet sin' Guder og tog til at raabe,
Dagon vor Gud gav os Seyer at faa,
Over vor Fiender som os ombragte,
Og efter voris U-lykke mon tragte.

Da de nu vare forsamlet i Glæde,
Hentet de Samson den Stømper til Trods,
Lader os see, hvor du Dantzen kand træde,
Lader os see hvor du spiller for os,
Hvad skull' hand gjøre, hand var udi Knibe,
Maatte saa dantze, som de vilde Pibe.

Samson bad Drengen som ham monne leede
Før mig didhen hvor som Støtterne staa
Hvilcket der er under Huuset bereede,
At jeg har noget at helde mig paa,
Thi jeg er træt, og af Veyen heel mødig.
Haver en liden stund hvile vel nødig.

Huuset var fuld udaf Qvinder oc Mænder
Allesteds hørdtes en frydelig Røst,
Førster oc Folk af anseelige Stænder
Alle paa Samson vil skue sin Lyst,
Oven paa Taget tre tusind spasseret,
Alle vil see, hvor mand Samson fixeret.

Samson til HERren veemodelig sucker,
Kiærste Fader, o kom mig ihu,
Jeg i Dag for dig mit Hierte nedbucker,
Gud som er megtig, bestyrcke mig nu,
At de Philister dog engang maa friste,
Hevnen for begge min' Øyen jeg miste.

Saa tog hand fat paa de middelste Støtter,
Hvorpaa det Huus oc den Bygning var sat
Begge sin' Hænder om Stolperne knøtter
Saa hand fik dennem ret egentlig fat,
Ønsket hand salig fra Verden maa fare,
Og at døe med den Philistiske Skare.

Samson sin' Hænder og Seener udstræckte
Bøuede begge sin Skuldre med Magt,
See da falt Huuset med Sperrer oc Lægte,
Alle der inde blev hastig ombragt,
Førster oc alle der fantes i Huuset
Alle blev slagen, og alle blev knuset.

De vare langt fleere der faldt da hand døde,
En de der faldt i hans levendes Liv,
Den Tid hand levde blev mange lagt øde,
Den Tid hand døde blev mangan Mand stiv,
Sidste hans Gierning gick over de første,
Første var store, den sidste den største.

Der hans Beslegtet hans Hedenfart hørte
Droge de did der hans Legeme laa
Toge det op oc til Estøel førde,
At hand sin Fæderne Grav kunde faa,
Fyrretyv' Aar hand all Israel dømte,
Giorde dog stundum det hannem ej sømte.

Samson maa blind ifra Verden henvandre
Drab dem hand aldrig med Øjnene saae,
Andre ham narret, nu narret hand andre,
Ingen paa Lycken fordriste sig maa,
Skiøger har ofte de sterckeste bunden,
Ingen i Verden er lydesløs funden.